

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

GANANCIAS DEL TEMPS.

UAN recordo los temps dels carlins y del cantó, ab aquell *maremágnum* que casi bè no 'ns enteniam, entre Cartagena defensada pèls rojos y Es-tella sitiada pèls de la boina, y 'ls comparo ab los temps d' are que semblan tan tranquils, tant sossegats, tant dolsos; vólen creure que casi arribo á anyorar aquella época esbojarrada, ab tot y que haviam de combatre á sanch y á foch á la carlinalla y las demagogos tot á l' hora?

Conéche que la guerra-civil es molt terrible—y llavors ne teniam dos per falta de una;—comprenc que la sanch que circula per las venas dels espanyols no s' ha fet, no, per derramarse inútilment, á l' espatx de las intestinas discordias, y desitjo que aquells temps no tornin á renovar-se.

Pero desitjo encare més que aquests temps d' are, en que no hi ha ideas, ni principis, ni passions, ni vergonya, passin ben depressa... ó sinó l' Espanya está perduda. Se pudreix y haurán de escombrarla d' Europa perque no vmpastifi als demés pobles.

En aquella época tant infausta, se cometeren molts errors, se sustentaren moltes preocupacions, se feren molts disbarats; pero no 's feren baixesas com are, en que l' honradès política ha acabat per ser un mito.

Llavors los homes al ménos tenian ideas. Los defensors de las ideas del passat, alsavan la séva bandera detestada y morian sota d' ella ab lo fusell als dits. Los defensors de las utopias exageradas, assestaván un cop de mort á la causa de la República; pero exposavan la pell. Los defensors del ordre y de la llibertat lutxavan ab uns y altres sense escatimar esforços, ni sacrificis. Espanya era un camp de batalla... Es molt trist que una nació siga un camp de batalla ¿veritat? Donchs més trist es encare que siga un mercat ahont se vengan consciencias, sentiments y conviccions, ahont se trafiqui impunement ab las aspiracions del poble y ab los débers dels homes que s' ofereixen á regir-lo.

Y avuy Espanya es un mercat indigne.

Si 'ls sagrats interessos de una nació estiguéssen instalats dintre de un temple, y hi hagués un Déu encarregat de vetllar per la puresa del culto, seria me-nester que aquest Déu baixés á Espanya, fuet en má, per expulsar á latigassos als traficants polítichs que compran y venen, sense rubor, posicions y destinos, al préu de apostassias, corrupcions y palinódias.

Creguin, ¡may del mon haviam tingut una degradació tant vergonyosa!

¡Quin espectacle!

Ministres, com en Martinez Campos que poden tenir una cartera ab todas las situaciones sigan del color que 's vulga, que l' han tinguda ab un Cánovas, la tenen ab en Sagasta y no 's defugen de tenirla ab l' esquerra; ministres com en Sagasta, que quan vè la Restauració cauhen del poder y 's declaran vensuts y poch's anys després se seuhen á la taula del presupuesto ab los mateixos que 'ls derribavan; partits com lo constitucional que nega tots los seus compromisos, perque 'l menjar l' hi fa perdre la memoria; centralistas que 's quedan al poder, quan cauhen los seus companys de grupo; conservadors com en Cánovas que ajudan á formar l' esquerra, contra 'ls governants que 's valen de las sévas lleys y sustentan la séva conducia; demócratas com en Romero Giron, que ab un tancar y obrir d' ulls saltan cul-arreras desde la República al banch blau de la Monarquia; com en Martos que mentres diuhen que 's mantindrán á una honesta distancia de la Monarquia, buscan acomodos pèls seus amichs y treballan per unir á n' en Serrano y en Sagasta; agrupacions com l' esquerra qu' encare no 's forman s' es-llabissan, per veure d' entrar primer al rebot que á la conciencia pública...

Crisis ministerials, fetas exclusivament per establir lo torn de la cullera; bandadas de famélichs que ab lo nom de correligionaris invadeixen la turroneja, desesperats y ab la boca oberta; diputats que cambian l' investidura per la nómina; marinos que callan mentres s' atipan y fan déu discursos de oposició en un dia, quan los treuhen de la taula ab una empenta; pandillas en lloch de agrupacions, en compte de aspiracions, gana; l' amor á la patria convertit en l' amor á la tripa...

Lo sistema electoral falsejat y pudrit de tal manera, qu' es impossible ja acostarse á las urnas sense embrutarse; los puestos de las majorias guanyats á copia de trampas, los de las minorias venuts á pública subasta; lo caciquisme convertit per tot arréu en una especie de pirateria.

L' administració enfangada fins á la nou del coll: los embarchs sent lo nostre pá de cada dia; las irregularitats saltant á cada pas que 's dona com las llagostas en un herbey; las contribucions passantse á cobrar ab papeletas de apremi, perque 'l domicili del contribuyent per avisarlo no 's troba, per apremiarlo si.

Y á tot aixó 'l pais abatut, silenciós, postrat, sense dir una paraula, sense exhalar una queixa.

Jo crech que las nacions sofreixen malalties igual que 'ls individuos.

A l' any 73, de massa vigor, de massa vida, de massa imaginació, de massa calor, la nació espanyola vá tenir bulls de sanch que l' alborotavan.

Ván aplicarli unas quantas sangrias, y á principis del any 75 ván manarli que 's fiqués al lit, y perque no 's pogués moure ván posarli la camisa de forsa.

¡Pobre país! Encare no l' hi han treta y desde llavors no se n' ha alsat may més.

Dieta, postració, sufriments y parálisis: aquests son los beneficis que déu als partits de la Restauració.

Está ab la pell y 'ls ossos y ab lo cos tot cubert de parásits.

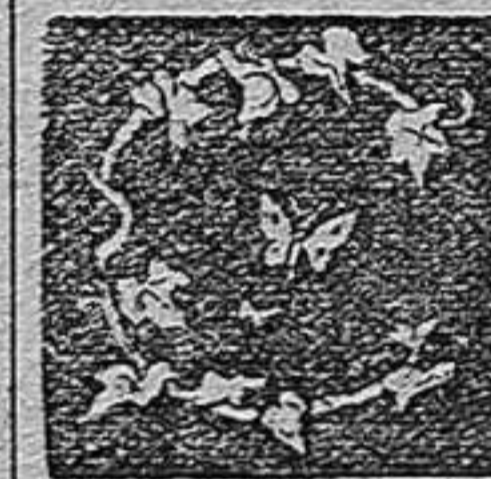
Y 'ls encarregats de vetllarlo y assistirlo, aprofitant-

se de la séva postració y de la séva impotencia, se l' hi emportan l' últim llenzol de la calaixera.

Vegin, donchs, si mal per mal, no valen més aquells rasgos de esbojarrat d' are fá déu anys, que aquesta agonia, aquest ensopiment, acompanyats de tanta miseria y tanta vergonya.

P. K.

EN UNA TAULA DE CAFÉ.

ADÁ vegada que 'm trobo al café, no puch ménos d' enviar mentalment una felicitació al mortal que va inventar aquestos establiments.

Alli un hom s' hi escalfa, hi pren la beguda que l' hi acomoda, disfruta de música agradable, y encara que hi vaja sol, té la seguretat de trobarhi companyia que 'l distreura y alegrará com si la conegués de tota la vida.

¡Qué n' hi he sentit allí de conversas originals! ¡Qué n' hi he recullit de pensaments profundos! Y aixó que jo no m' hi estich may, més que 'l temps necessari per apurat la tassa.

Si 'ls amos ho entenguessin, á la porta del seus establiments hi haurian de posar un lleterero que digués: *Café, billares y universidad*; perque, efectivament, allí cada tassa de café, ben aprofitada, representa una lliçó de coneixements universals.

L' altre dia, com de costum, arribo al meu café, lo saló Condal de la Fonda d' Orient. M' assento darrera una taula ocupada per tres porsonatjes y crido al mosso.

Mitj de regull vaig examinar als meus consòcios: lo seu aspecte 'm vá cridar l' atenció: pero la conversa que sostenian, encara més.

Tiro 'ls meus tres terrossets de sucre al café, y, fent lo distret, me dispo a escoltar.

Parlavan de las cosas de Espanya.

—¡Oh! deya un d' ells, que feya cara de molt sabi-estich tant tip d' aquest ditxós país, que voldria serne déu mil lleguas lluny.

—Ja tens rabó, responia un altre: jo quan tinch empleo encara no m' hi aburreixo tant: pero quan me trobo cessant, com are, si que reconech qu' es un país perdut completament.

—Aixó son lleys históricas, replicava 'l tercer: todas las nacions que cambian de ministres cada dia, per forsa han de caminar á la decadencia.

—¡Cá! 'l mal no está aquí. ¡Tú 't creús que la nació está perduda perque cambia de ministres tan sovint? Pues es al revés: precisament cambia de ministres tant sovint perque está perduda.

—Noy, si no t' explicas millor, no t' entench.

—Es molt senzill. ¿Cóm vols que hi haja bons governants en un país en que no hi ha homes formals, en que 'ls polítichs avuy diuhen una cosa y demá un' altra, en que las lleys se fan y desfán per capritxo, en que 'ls economistas malgastan y 'ls drets van de tort?

Per força 'ls governs, fills de aquesta amalgama d'immoralitat, han de ser lo que son.

—Tot ab tot, no vas malament; pero bè, ¿còm vols arreglarho aixó, si está ficat dintre las nostras costums, inveterat dintre la nostra sanch?

—¿Inveterat? Romansos. Que 'm fassin ministre á mi: y 'm deixo tallar lo bras dret, si dintre una semana ningú xista.

—¿Qué farías, veyám?

—Poca cosa. Aniria á l' un:—Tú ¿qué fas aquí?—Despatxo expedients... anoto sollicituts...—¡Arril! A treballar la terra. Aniria á l' altre:—Tú ¿per qué 'ls cobras aquets diners?—Oh, es la cessantia de ministre...—Au, deixa 'ls quartos; si no treballas, no cobras. Aniria al de més enllà:—¿Qui t' ha fet diputat á tú?—Los electors de tal ó qual districte.—Anda, tots son morts: vés á ferlos companyia... No pararia ni un moment, ho regiraria tot, cobraria ab rigor y equitat, y al que 's desmandés, garrotada seca, y al botavant.

Tots tres se van posar á riure, y jo vaig comensarme á preparar la copeta d' estudiant.

—Me sembla, replicava 'l cessant, que tú farías com los demés. Aquest discurs que 'ns has disparat, ja l' he sentit á tots los homes que han enpunyat las riendas del govern.

—¡Oh! Jo no empunyaria las riendas, sinó las xurriacas.

—Sí; també las han empunyadas ells y ha sigut per espavilarnos á nosaltres. Desenganyat: jo no trobo mal que 'ls governs fassin lo que fan; lo que sento es no poguerho fer jo. Los mals d' Espanya venen de lluny, y 'm sembla que no tenen arregio.

—Pues no n' han de tenir! va replicar lo de las lleys históricas: si tots hi poséssim lo coll, aviat estariam llestos.

—Jo lo que hi posaria es la boca... per atiparme. ¡Ves si m' ho donarás entenent!

—¿No? Mira si es fácil.

Los tres amichs se van acostar una mica més com si 's tractés d' un assumpto molt sério.

—Suposat, deya l' orador, que surt un home, y plantantse al mitj de la nació, diu als espanyols:—Germans, estém perduts.

—¡Vaya unas novedats nos contaria!

—Calla y deixam dir: Germans, estém perduts: las costums están relajadas, la moralitat ha desaparecut; aquí no hi ha més deu que l' or; aquí no hi ha més afany que viure ab l' esquena dreta: los caps de partit nos enganyan, tots hi son pe'l mateix. Si continuém per aquest camí, la catástrofe es inevitable, la ruina es segura. ¿Per qué no hém de fer un esforç sobrehumá, emancipantnos á aquesta colla de polítichs que 'ns xuclan y explotan? La força de la nació es molt gran, y si ella vol, en un minut ho t' fet tot.

—¡Magnífich! ¿Y 't sembla que aixó es realizable?

—No ho ha de ser! Si Roma ho va fer una vegada guiada pel geni de Bruto, també ho podriam fer nosaltres si sortis un home de prou talla per entusiasmar á la nació: no falta més que aixó, un Bruto.

—Noy, t' erras de mitj á mitj: precisament á Espanya lo que sobra son brutos.

La rialleta dels tres amichs va suspendre la polèmica.

Mentres tant, com que ja havia prés lo meu café, sense escoltar més vaig sortir al carrer, tot pensant que l' últim que havia enraonat tenia molta rahó.

FANTÁSTICH.

DI MECSRES al demati per Barcelona no se sentia més que una frase.

—¿Sáben qui s' ha mort? En Lopez.

—Home, si ahir vespre 'l vaig veure.

—Será tot lo que vulgi; pero s' ha mort de repent aquesta nit.

Y la llibreria de 'n Lopez s' omplia de gent, preguntant com havia succehit aquesta desgracia.

Afortunadament lo mort no era l' editor de la CAMPANA.

En Lopez (Ignocent) podia dir:—Son otros Lopez.

Lo mort era l' acaudalat navier que deixa una fortuna de 20 á 30 milions de duros.

Però la Seca no 's conmovia davant dels milions.

Lo qu' es al altre barri, tant hi vá 'l rey com lo papa, com aquell que no t' capa.

Una frase de Gambetta, á propòsit de la mort de Thiers:

—Fransa ha perdut en ell més de lo que valia.

Després de la crisis.

En Sagasta en lo Senat:

—L' última crisis vá ser parcial.

En Sagasta en lo Congrés:

—L' última crisis vá ser total, completa.

De manera qu' en l' espay de alguns minuts, se diuhen las cosas de dos maneras distintas, segons las necessitats y 'ls apuros de qui las diu.

Algú pensarà:—Política de per riure.

Però jo no ho puch admetre. Aixó es política de per plorar.

En Romero Robledo deya un d' aquets dias:

—Yo m' empenyo á gobernar sense necessitat de disoldre las Córts ab aquesta mateixa majoria.

Jo ho crech molt bè:

Per més que sembli difícil,

jo 'm fundo ab aquell refran:

—Por dinero baja el perro

y por pan si se lo dan.

A California s' ha inventat un aparato per volar.

¡No están poch atrassats á California!

Aquí á Espanya ja fá temps que 'ls fondos de l' Hisenda volan sense necesitat de aparato.

Unas quantas xifras del presupuesto per entreteniment dels contribuyents:

Per la casa real: 40 milions de rals.

Per la Deuda pública 892 milions.

Per clases passivas: 180 milions.

Pel culto y clero: 168 milions.

Pel ministeri de la Guerra: 524 milions.

Pel ministeri de Marina: 144 milions.

Total per aquestos sis conceptes: 1,948 milions de rals, que partits per 16 milions d' espanyols, tocan 121 rals, 37 céntims per barba.

Vaja que per tant lujo, la cosa es baratota.

Una frase de 'n Martínez Campos:

«Jo no he buscat als constitucionals; los constitucionals son los que m' han buscat á mi.»

Naturalment, ells l' han buscat y are 'l troban.

Llegeixo en un telégrama:

«Al Sr. Quintana se l' hauria nombrat Director general de Aduanas, pero com qu' es catalá no ha sigut possible.»

Aquest com qu' es catalá val qualsevol cosa, val un discurs de 'n Moret.

Perque ja se sab, le llengua oficial de las Aduanas es la castellana .. y l' inglesa.

Un catalá no hi convé.

Deu nos ne guard que un catalá, siga en Quintana, siga un altre, fés cumplir desde la Direcció las lleys vigents!

L' industria catalana respiraria una mica y lo que convé es tapar tots los forats perque s' ofegui.

¡Vaya!

Lo princep Napoleon va figurarse que ab la mort de 'n Gambetta podia fer lo que l' hi donava la gana y vá publicar una proclama sediciosa.

Los agents de l' autoritat van agafarlo.

Y á propòsit. ¡Quin gust deu donar agafar un napoleon! Sempre son dinou rals.

Los diputats bonanartistas de la Cámara s' alborotan, cridan y s' esgargamellan.

Però la cámara acorda expulsar de Fransa y sas colonias á tots los membres de las familias reals.

Libre de aquestos aventurers tronats, conspiradors sempiterns, es de creure que la república francesa quedarà convertida en una bassa d' oli.

Y 'ls mateixos princeps expulsats tindrán de alegrarse'n. ¿No diuhen ells que son tant partidaris del ordre?

FRACASSOS MONUMENTALS.

En una ciutat d' Espanya calificada d' hermosa, qu' es activa y laboriosa, que en lo mar los péus se banya, que gosa d' un temps tranquil, que de nit está á las foscas, que t' el carrer de las Moscas y altres gangas per l' istil; vá haverhi un cap-excellent que, movent y barrinant, vá arribá á concebí 'l plan per alsá un cert monument.

—Molt bè pensat, tothom deya: aixó es lo que aquí convé si volém fé un bon pape; queda aprobada l' ideya.—

Desseguida, per supuesto, vinga pendre las alsadas, los gruixos y las llargadas, y formulá 'l presupuesto. Vinga nombrar comissions, y celebrar conferencias, y procurarse influencias, y comensar suscripciones.

Quan ja tot va estar corrent, las comissions van parlar:

—Tal día 's comensará lo projectat monument.—

¡Ab, salau! ¡Quina manera de corre y d' atropellarse!

quin modo de bellugarse, cridant y aisant polsaguera!

Semblava que aquella gent havia perdut lo cap.

¡Patatip y patatrap...!

tot estava en moviment!

Van alsar dos pabellons de llustrina y vellut roig;

van posar per fer més goig, banderetas péis balcones;

van llogar colxes molt cars;

van repartirse tarjetas;

van convidar senyoretas y músicas militars;

van posar la terra llisa per no sufrir cap sutrach;

van ferse respatlá 'l frach y planxar bè la camisa;

van plantá en tots los cantons una arenga sorprendent,

y hasta van fer venir gent del país dels macarrons.

Arriba per fi 'l gran dia,

y á copia d' ingeni y plata va armarse una cabalgata que hasta 'l sol avergonyia.

Allí flors, allí guerreros,

allí, pomposos arréus,

allí, pits cuberts de créus y concejals retretxeros.

Tres senyors, ab termes fins sobre un sot van fé un sermó,

y un dels tres, lo més grassó,

vá ajeure una pedra dins.

Posada comodament lo que 's diu *pedra primera*,

vá acordarse á la carrera comensá 'l gran monument.

Y aviat sense més ni més, s' hi vá veure una barraca,

ab una paret molt maca per deturar 'ls tafanés.

Los vehins de la ciutat ja frisavan y 's dalian,

pensant que prompte veurian lo monument acabat;

quan ¡patrás! un dia vé la noticia inesperada

de que 'l obra comensada, per... no sé que, no 's pot fé.

¡Adios flors! ¡adios sermons!

¡adios barraca y paret!

aquell plan tant boniquet se 'n 'nava de tomballons!

L' arcalde de la ciutat prou corria y prou furgava;

per tot se l' hi contestava:

—Toquéu lo dos bèn aviat.—

Diu que ara la comissió,

com que 'l fracás no l' arredra,

vol desenterrar la pedra y durla á un altre cantó.

Altres diuhen que 'ls apuros son molt fácils d' aplaná,

y que tot s' arreglará afluixant uns quants mils duros.

Siga com vulga, l' historia per ara s' acaba així:

he dit tot lo que 's pot dí,

y aquí pau y després gloria.

Si d' aquesta narració no 'n queda algu satisfet lo senyor Rius y Taulet l' hi podrà explicar milló.

C. GUMÀ.

ALGUNs dels elements que s' havian lligat ab l' esquerra, tiran de la corda ab l' intent de anarse 'n á la dreta.

Veuhem un crostonet en mans de 'n Sagasta, un altre crostonet en mans de 'n Romero Giron y 's frisan y 's daleixen.

—Pero senyors, crida en Serrano, que tem quedarse sol, ¿quins son los seus principis?

Y ells responen:

—Platillo ab pésols.

Al Ecuador, á un periodista de oposició que havia escrit un article algo virulent contra 'l govern, van condemnarlo á rebre cent latigassos.

¡Qué volen ferhi! Allá com aquí lo gust d' escriure periódichs se paga una mica car.

Los fusionistas qu' están are com are estudiant la nova lley de imprenta, ja tenen un modelo.

La nova lley de imprenta podria reduhirse a un sol article:

«Article únich: Los articles de oposició se castigaran a latigasso per linea.»

Jo acepto aquesta lley; pero ab una condició: que se l' hi dongui efecte retroactiu y que comensi per aplicarse als que al any cinquanta sis van comensar a fer l' oposició al govern desde las columnas de l' Iberia.

—Vaja Sr. Sagasta, treguis la levita, l' ermilla, la camisa, y no faltará qui ab la lley a la má s' encarregará de treureli la pell.

Una noticia sense comentaris. Las dos cabalgatas dels Tres Toms, lo dia de Sant Antoni dels Ases, van fer una tocada davant de ca'n Rius y Tauler. Ells se sabrán porque van ferla.

A un nen petit la seva mamá la vigilia dels Reys l' hi preguntava: —Digas ratolinet del meu cor, los reys ¿qué vols que t' dugan, hermosura de la teva mare? Lo bordegas després de rumiarse una estona: —Vull que m' dugan... vull que m' dugan una germaneta; pero que l' papà no ho sábiga.

¿Per qué va anarse'n d' Espanya D. Amadeo? Aixó es lo que va discutirse aquest dia en lo Senat. Lo Sr. La Orden sostenia que D. Amadeo va fugir porque va donarli la gana. Lo Sr. Alba digué que se'n va anar porque 'ls acon-teiximents van obligarlo. Lo Sr. Barzanallana estava ferm en que va haver de fugir per faltarli l' apoyo dels conservadors.

Potser sí. Pero l' fet es que D.ª Isabel II va haver de tocar pirandó, precisament porque l' apoyo dels conservadors l' hi sobrava. Per lo tant estém en paus. O en altres termes: Ni contigo, ni sin ti mis penas tienen remedio: contigo porque me matas y sin ti porque me muero.

Un periódich de Sabadell s' escandalisa de que en aquella Ciutat se celebrin rifas quals premis son una Mare de Déu y un tocino. Francament, a mi m' sembla que no val la pena d' escandalisarse. Figúris que 'ns trobém en un divendres de quaresma y que l' feligrés favoregut per la sort, tentat pel dimoni de la gola, encara que no puga menjarse carn, s' ha fet un tip de botifarra. En aquest cas sempre l' hi queda l' imatge per ajonollars'hi, demanarli perdó y limpiarse l' ventrell del ánima.

Al rey Joan de Abissinia l' hi han robat lo trono que s' havia fet construir a Inglaterra y que valia 25,000 escuts. Com allá en aquella terra 'ls quartos escasejan, lo rey de Abissinia sempre té un consol. Per més que l' hi hajan robat lo trono, queda tronat.

Avants de anarse'n a governar als malaguenyos lo Sr. Baró va fer una visita a n' en Sagasta. —Vaja, D. Práxedes, vá dirli, ¿se l' hi ofereix alguna cosa? Y l' home del tupé l' hi va respondre: —Ja que vá a Malaga, envihim un caixó de pansas.

Are nosaltres, si fossem del Sr. Baró l' hi enviariam lo caixó; pero no de pansas, sino de quas de pansa. A veure si aixís agafava una mica de memoria. Y s' recordava de lo que prometia quan era a l' oposició.

Durant tots aquests dias la política del govern ha estat reduhida a treure als uns dels empleos per posarli als altres. D' aixó per allá a Madrid ne diuhen la cuestion del personal. Y a pesar de tot si hém de judicar per la gana que traginan, los que solicitan un empleo no son personas. Son llops.

Alguns dels nous ministres quan van anar a Palacio

diu que caminavan tots perturbats y no sabian ahont posar los peus, ni que fer de las mans.

N' hi havia un especialment que ignorava per complert las tasqueras de aquella casa.

Y diu que quan sortia saludava a tothom. Fins a tas estatuas.

A n' en Martinez Campos are l' hi han tret un motiu: l' hi diuhen Mascota.

La Mascota es la protagonista de aquella sarsuela que fa felissos a tots quants s' arriaman a n' ella.

Pero jo crech qu' en lo cas present aquest motiu té un altre origen.

A n' en Martinez Campos l' hi diuhen Mascota, porque masca.

Després de haverse enterrat la primera pedra del monument a Colon, ab tanta pompa y cerimonia, are resulta que l' monument no pot elevarse en aquel siti.

¡Quin paper més ridícul no farà l' Sr. Rius y Tauler, desenterrant aquella mateixa pedra y trasladantla a un altre puesto!

—No ho cregui pas, deya un fusionista, héroe de las últimas elecciones provinciales.

—Y donchs ¿cóm s' ho arreglarán?

—Farem una claveguera y la mudarem per sota terra.

Hém rebut l' anunci de un certámen científich que durant las firas y festas del any que vé ha de celebrarse en lo manicomí de Nueva Belen.

¡Los sabis reunits en un manicomí! ¡Quina cosa més rara!

Aixó m' recorda aquella dita de un boig que no volia veure absolutament a ningú de la seva familia:

—No vull veure 'ls, no vull veure 'ls, deya: ab la seva conversa m' amohinan, me giran lo cervell... y fins tinch por que l' dia méns pensat me tornin lo judici.

Dos pagesos, pare y fill, trobantse a Barcelona, entran en un cafeti qual rétol diu:

—Café y Billar. Lo mosso s' acosta a la taula, preguntant:

—Que voléu pendre? Lo xicot respon: —Portim un café sense sucre.

—Y vosté? afegeix lo mosso dirigitse al pare que diu:

—A mi pórti m' un billar ab sucre.

Y vá també de pagés. Al héroe de aquest cuento un cirurgiá l' hi havia comprat unas quantas quarteras de blat.

Pero al poble hi havia molta salut, lo cirurgiá no tenia feyna, y en vá l' pagés l' hi reclamava l' valor de las quarteras. Lo cirurgiá l' hi sortia sempre ab una excusa ó altra.

Per últim lo pagés: —Es precis que m' pagui. Aquí he vingut y no m' mouré fins que m' hagi pagat.

—Home no tinch quartos. —Donchs tórnim lo blat. —Uy aquí sab ahont para!...

—¿Qué n' ha fet? —Me l' hi menjat. —Donchs donguim algun moble. —No tinch res meu. —¡Res!

—Res. —Donchs ja veurá, posim una dotzena de sangoneras. Lo qu' es jo, de una manera ó altre haig de cobrar.

Entre dos joves corridos: —Mira Pepe, l' Emilia tenia cinquanta mil duros de dot, y jo esperava l' casori ab un pam de dents: pero

—Pero qué... —Lo dia avants del senyalat per la boda m' vá donar carbassa. —Donchs digas que vás quedarte ab un pam de nas.

—¿Qué saben los metjes! .. ¡Qué saben los metjes!... deya un fuster. Miréu un vehi de casa vá caure y se l' hi vá rompre una cama. Donchs, jo vaig adobarli y al cap de una hora ja caminava com si tal cosa.

—¿Al cap de una hora? ¿y estava rompuda realment?

—Y tant rompuda com estava, en dos trossos!

—Y com t' ho vás arreglar?

—Ab avgua cuit y puntas de Paris... ¡cóm qu' era una cama de fustal!

LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ri-ca-tu-ra.
2. MUDANSA.—Cap-Cep Cop.
3. SINONIMIA.—Rius
4. TRENCA CLOSCAS.—Bestia.
5. TERS DE SÍLABAS.— RO MA NI
MA GI CA
NI CA SI

6. GEROGLIFICH.—Una flor no fá istiu. Han endavinat totas 6 solucions, los ciudatans: Miseria y Salabugas; n' ha endavinadas 5, Un Tranquil Esparver; 4, Dos de l' Esparver, X. K. Talonari y Puput; 3, Ramon Romanisquis, Sinonimia, Noy de Profit y Divendres y 2 no més R. P.

XARADA.

I.
Hu dos tres barato y bó cap com jo.
Hu tres com a mariner jo l' primer.
Si regalo un tres-invers junt va un vers.
Y lo trage m' vaig total per Nadal.

CIUTADÁ PACO.

II.

Poca total trobarás en eixa pobre xarada. Si no l' has endevinada desd' are t' dich que serás molt dos-primer-girada.

LL. MILLÁ.

MUDANSA.

—Tot tot tenia... —¿Y curá?
—Ab tot —¿Sí?
—Total cops ja.

UN RECOLETO.

TRENCA-CLOSCAS.

Assiálich, Espanyol, Principal, Tivoli, Novedats, Lirich. Ab aquests teatros posats en columna formar lo nom de un célebre artista.

TRANQUIL ESPARVER.

CONVERSA.

—¿Vols venir Andréu?
—Ahont?
—A la Rambla.
—Ca, Feliu.
—¿Donchs ahont vols anar?
—Allá hont t' acabo de dir.

SIMON DE SEDRUOL.

GEROGLIFICH.

× VII REB +
VALENCIA
propia
L que A
GNA

F. FLOS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans Pepet Simpatich, Ciutadá Paco, Tors y Companyia, Sir Byron y Ramon Romanisquis.

Las demás que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Divendres, Pere Abril, Tele, Un Xaval, J. S., Ebanista, Tranquilarro, Satanás, Miranius y Gat de parada.

Ciutadá Trafalgar: Hi antran las preguntas; los geroqlifichs son defectuosos. —Joan Vilaseca: La poesia es bastant incorrecta; lo sonet molt obscur. Tot podria arreglarse corretjinhlo. —Ordep Ognimod: Publicarém las combinacions numericas. —Llagosterench Carrado: Publicarém quentos y rombo. —M. P. Idem lo quento de vostre. —Sir Byron: Idem lo que 'ns envia. —J. S. Dosaiguas: Lo fet que 'ns relata n' l' veyém prou clar: a més se tracta d' una devota y no 'ns interessa. —Tranquil Esparver: Publicarém un geroqlifich. —Fermin Anton: Idem dos de vostre. —Dos del Esparver: Idem logogrifos numerichs. —Simon de Sedruol: L' articlel es manso: insertarém los trenca-caps. —Noy de profit: Idem las mudansas. —Pepet Simpatich: Idem anagrama. —Ciutadá Paco: Idem conversa y trenca-closcas. —Nofra: Idem logogrifo numerich. —Ramon Romanisquis: Idem tot lo que 'ns envia. —J. M. Andreu: Un sonet a un home tant eminent hauria de ser de punta, y l' seu es bastant vulgar. —Pep Xarranca: En la poesia hi ha facilitat; pero l' pensament es poch original. —Un suscritor: Queda servit. —Ferderich Olive: La poesia es llarga, difusa é incorrecta. En nostre concepte vosté té condicions. L' hi trobém a faltar no més una mica d' estudi y de cuidado.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 30.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 51 y 52

Mira tú, Práxedes, ó devuerves el nene á su mare, ó te buscas novio.